החלילית העתיקה

סין
צייר ל. טומקוף

אני – חלילית, מבריקה, מכוסה בלכה שחורה. פעם, לפני זמן רב מאוד, הייתי רק קנה במבוק פשוט. עמדתי יחד עם האח שלי בגיא ירוק. גדלנו שם ודבר לא היה חסר לנו.

השמש חיממה אותנו, העננים השקו ורחצו אותנו, והאדמה האכילה אותנו לשובע.
פשוט, לא היה חסר לנו דבר וכל יום נעשינו יותר יפים ויותר חזקים.

אך פעם אמר לי אחי:
"יודעת את, אחותי, אני מתבייש לחיות כך. אנו כבר בוגרים ובחיים אלה שלנו איננו עושים דבר. כולם דואגים לנו ואנו לא דואגים לאף אחד. לא נראה לי הדבר. הייתי רוצה לעשות משהו. הייתי רוצה להיות מועיל וטוב."
הסכמתי אתו. "אתה צודק" אמרתי "גם אני מקווה שאוכל פעם להביא תועלת כלשהי לאנשים, לגרום להם אושר."
והתחלנו לדבר על הצורה שבה אנו יכולים הכי טוב להביא אושר לאנשים. אך הדעות שלנו היו שונות ולא הסכמנו אחד עם השניה.
"העזרה הטובה ביותר היא העזרה הקבועה, זו שניתן לתת אותה במשך שנים" אמרתי "הייתי רוצה להיות חכמה ומועילה כדי להביא תמיד תועלת לאנשים."

"לא" התנגד אחי "העזרה הטובה ביותר היא העזרה ברגע הקשה, ולא חשוב כמה שזה עולה לך. לא חשוב אם אינך יכול לתת אותה באופן קבוע. לכך לא צריך לדאוג. צריך לחשוב איך אפשר לעזור לאנשים ברגעים הקשים ביותר שלהם."

"ואיך תוכל להחליט מה דרוש להם הכי הרבה? צריך לחיות עם האנשים זמן רב כדי לדעת זאת. לכן נראה לי שהזמן הוא החשוב כל כך."

"אני לא מסכים" ענה אחי "אך לא כדאי לנו להתווכח. כל אחד מאתנו ינהג כפי שנראה לו."

"טוב" הסכמתי "עוד נראה מי מאתנו יידע להביא לאנשים את התועלת הגדולה ביותר."

זמן לא רב אחרי השיחה הזו המזל אפשר לנו לעזור לאנשים. היה זה לילה חשוך, בלי ירח ובלי כוכבים, לילה שחור כמו זפת. פתאום שנינו, אחי ואני, שמענו גניחות ואנחות כלשהן. כמה עוברי אורח תעו בגיא שלנו. הם הלכו ומעדו, כמעט ונפלו מעייפות. אחד מהם ראה אותנו ואמר:

"הנה במבוק! אנא, צמחי במבוק היפים – האם תוכל לעזור לנו?"

"האם תרצו שנעזור לכם גם בהמשך הדרך, או רק עכשיו, פעם אחת?"

שאלתי.
"תעינו בדרך. תעזרו לנו רק לצאת מכאן כדי שנוכל להמשיך בדרכנו."
"אני מצטערת, לא אוכל לעזור לכם" עניתי.
"אתם חושבים שלא תוכלו להמשיך בלי עזרתנו?" שאל אחי.
"כן" ענה האיש.
"טוב, אלך אתכם" אמר אחי.
הוא אמר לאנשים לחתוך אותו ולהדליק כלפיד. הלפיד האיר את הגיא החשוך ועוברי האורח מצאו את דרכם מהגיא. והלפיד נשרף כולו.
כך אחי עזר לאנשים. הוא עזר להם כשהם זקוקים היו לעזרה יותר מכל. כך בדיוק כפי שרצה.
במשך הזמן הגיע גם תורי. זה היה אחרי שאחי הפך לעפר. בא איש וחתך אותי בזהירות. הוא קדח בי חורים

בדיוק רב וכיסה אותי בלכה. אני חיה עכשיו בעולם כבר הרבה זמן ויש לי זיכרונות רבים, טובים ועצובים.
כשמתחילים לנגן עלי תוכלו לשמוע איך אני ושמחת או מתעצבת, איך אני צוחקת או בוכה. אך גם כשאני שרה את השיר השמח ביותר שלי, נשמעים בקולי צלילים עצובים. כי מעולם לא שכחתי את אחי. ואני חייבת להכיר בכך שהוא צדק. העזרה החשובה ביותר היא עזרה בעת הצרה. אם אתם בכנות רוצים לעזור לאחרים, אינכם צריכים לחשוב על עצמכם. אני כל הזמן שרה על האח שלי.
אני שרה כשהאנשים רוצים שאשיר. אם אדם התעייף או התייאש, אני משתדלת לחזק אותו, לדחוף אותו ולעזור להתקדם. אני לא מפסיקה לשיר, אך כבר מזמן הפסקתי לחשוב על החיים שלי. ואני יודעת אחת: כמה שיפה לא אשיר, לעולם לא אהיה טובה יותר מהאח שלי.
כל השירים שלי לא שווים את האור שהאיר בגיא ועזר לאנשים התועים למצוא דרך בלילה החשוך.